

כתובתנו באינטרנט- <http://www.ohrshalom.net> דוא"ל - info@ohrshalom.net

העלון מוקדם זמיון נשמא אינין סנרצו כסאלא איזופה הי"ד

ציאת שבת / שעון קיץ				כניסת שבת / שעון קיץ			
חברון	י-ם	ת"א	ב"ש	חברון	י-ם	ת"א	ב"ש
19:37	19:36	19:35	19:36	18:29	18:18	18:37	18:37

פרשת ויקרא

ג' ניסן תשס"ו גיליון מספר – 83 שנה שנייה

מאורית הפרשה "אם עולה קרבנו מן הבקר"

"אם-עלה קרבנו מן-הבקר, זכר תמים יקריבנו; אל-פתח אהל מועד, יקריב אתו, לרצונו, לפני יהוה"

בידוע כי קרבן עולה בא לתקן הרהור ומחשבת עבירה שמכונים "הנפש הבהמית" שמתאוה למלא את תאוות נפשו.

ועל זה נאמר "אם עלה קרבנו" היינו שרוצה להעלות ולקרב עצמו כדי לתקן את הרהורי העבירה שהוא "מן הבקר" ממעשה בקר, וכדי לתקן זאת נאמר "יקריבנו אל פתח אהל ועד" על דרך שאמרו רז"ל "אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש" וזה "אל פתח אהל מועד" הוא בית המדרש – הוא אוהל מועד.

ואם לאו יקרא קריאת שמע וזה "יקריב אתו לרצונו" עם האותיות עולה "יחודא עילאה" של ק"ש, שעולה אלף ק"ח, ואם לאו "יזכיר לו יום המיתה" וזה "לפני יהוה" היינו שיזכור ש"עתידי ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים" וזה "לפני יהוה".

וראה כי "יקריב אתו" עם הכולל עולה תש"ל שהוא מספר ר"ת דיחודא עילאה ויחודא תתאה של קריאת שמע. וכשמחשבים את כולם, כמרומו בבחינה של "לפני יהוה" היינו לצרף אלופו של עולם למספר זה ויעלה תש"ל.

קבלת מסירות נפש - עולה כמסירות נפש בפועל

מצינו בזוה"ק שמי שמוסר את נפשו במסירות נפש של קריאת שמע נחשב לו הדבר שאילו מסר את נפשו בפועל, והוא על פי הפסוק "יקריב אתו" היינו את עצמו וגם שמסירות נפש זו הייתה רק

בפיו ובמחשבתו הרי זה "לרצונו" כי רחמנא ליבא בעי" ועל כן יצייר בנפשו כשמקבל על עצמו מסירות נפש בקריאת שמע כי הוא בשחיטה ובזריקת הדם, ובניתוח איברים והואמוכן למסור את נפשו על קידוש ה' וזה יחשב לו כאילו מסר את נפשו בפועל ממש לפני ה' כנאמר "לרצונו לפני יהוה".

תשובה בתמימות

כשירצה לעשות תשובה יעלה בדעתו בחינת "מן הבקר" על מעשי הנפש הבהמית כמעשה בקר "זכר" כדי שיהיה בתשובה בזיכרונו בחינת "תמים" במעשיו שיהיה מזה נח"ר, ומהלך זה בא על ידי מסירת הנפש בקריאת שמע שחרית וערבית, באופן תמים, ולא יתחכם ויאמר בלבבו הרי אלו מחשבות בלבד ואין בהם ממש, ומסירת נפש זו לא מעלה ולא מורידה, על כך אמר הכתוב "לרצונו לפני יהוה" היינו אם זה בא מתוך רצון האדם הרי זה בא, "לפני יהוה".

רבי אברהם נחליאל ז"ל ת.נ.צ.ב.ה

שרה בת חיים ז"ל לולה בת זלמן ניסים ז"ל

העלון מוקדם לרפואת

הרב נתן חזקיה בן חיה

העלון מוקדם לרפואת נעמי בת שולמית

העלון מוקדם לרפואת משה ישראל בן שולמית עדינה

העלון מוקדם לברכת זש"ק למרת שירית בת גילה

העלון מוקדם לברכת זש"ק למרת אלירז שולמית בת חוה

העלון מוקדם לברכת זש"ק למרת מלכה בת לאה

העלון מוקדם לברכת זש"ק למרת מלכה בת לאה

דרישת הקדושה

יְיָדְבַר יְהוָה, אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר. נִפְשׁ כִּי תִחַטָּא, וּמַעַלָּה מֵעַל בְּיַהֲוָה; וְכַחַשׁ בְּעֲמִיתוֹ בְּפִקְדוֹן, אוּ-בִתְשׁוּמַת יָד אוּ בְגָזֵל, אוּ, עֲשֶׂק אֶת-עֲמִיתוֹ”

אם אדם לא עובר עבירה, קימת בחינה של "אי אפשי בבשר חזיר", לעומת-זאת יש ענין של "אפשי ואפשי". התפיסה הכללית של קדושה היא, במובן מסוים, ש"אי אפשי"; אני לא יכול, נפשי קצה בדבר כזה, פשוט לא שייך להגיע למהות שפלה ונמוכה כזו ולעשות עבירה כזו וכזו.

פעם היו מספרים על חסיד אחד שרבו היה אומר עליו שהטעם שהוא לא חוטא זה רק מחמת גאוה. היה נראה בעיניו משפיל שאדם גדול כמוהו ילך וישפיל את עצמו בעבירה, זה היה נראה ענין של שפלות. משהו דרש פעם, ודאי לא על דרך הפשט, על הפסוק "כי הלל רשע על תאות נפשו" (תהילים י', ג'): "וכי הרשע דומה להלל?", "כי הלל רשע?" והתשובה היא: "על תאות נפשו". אדם המכובד בעיני הבריות מגיע לאיזושהי עבירה, הוא מכניס את עצמו לדבר מגונה ושפל, ולא אכפת לו להשוות את עצמו לנמוך שבנמוכים ולשפיל שבשפלים בזמן שיש לו "תאות נפשו".

אפשר לראות את זה בכל מיני עניינים של תאוה: אדם שהוא חשוב ונאה ומכובד ומקובל בין הבריות, ויצר-הרע תוקף אותו, ופתאום כל הגדלות מתקלפת ממנו, והוא משפיל את עצמו ונעשה יצור כזה שהולך על ארבע, ולפעמים פחות מזה. לא לחינם "הולך על גחון" (ויקרא י"א, מ"ב) הוא האמצע של התורה: "הולך על גחון" כזה, בריה שפלה כזו שלא יכול להיות נמוך ממנה. אצל הרבה אנשים, הרורה תשובה באמת, בא לפעמים מהעזוץ שאדם מרגיש את עצמו שהוא כל-כך נמוך. השאלה היא האם הוא מתעורר אחרי "תאוות נפשו" לחשוב: 'האם יכול בן-אדם להגיע כל-כך נמוך? עד כדי כך אפשר לרדת?', ואז יש איזשהו זעזוע.

זה מה שכתוב "והייתם לי קדושים כי קדוש אני" (שם כ', כ"ו). מצד אחד הפסוק מדבר על תפארת ישראל: אותה נקודה של קדושה, הנקודה של תפארת ישראל, היא הנקודה שאתם קדושים, אתם מרוממים, אז אתם לא יכולים להשפיל את עצמכם כדי להגיע כל-כך נמוך.

כאילו הוא אומר: 'אתה אדם מישראל, ואתה הולך וגונב, מילא הזקת, אתה מזיק את הבריות, אתה חייב כסף אז אתה שייך לבעלי החובות, אבל אתה מבייש את הקב"ה, היתכן שאתה תגנוב משהו? היתכן שאתה תכניס יד לכיס של מישהו ותוציא איזה דבר?'. הדרישה של ספר ויקרא היא דרישת הקדושה, וזה סוג של מוסר. לא תמיד ולא על כל ילד זה אפקטיבי, אבל יש ילדים שזה מאד פועל עליהם. זה גם עניין של גאוה, שאני לוקח ילד, לא צריך להכות אותו ולא צריך להעניש אותו, אני רק אומר לו: 'שאתה תעשה דבר כזה?!', ויש דברים שזה אפקטיבי לגביהם. כל מה שכתוב בספר ויקרא על עבירות עומד הרבה מאד על הענין הזה: 'אתה תעשה דבר כזה?', 'אתם תעשו את כל הדברים המגונים האלה? את כל מה שכתוב שם, את זה ואת זה, אתם תעשו דברים כאלה? היתכן שאתם תעשו דברים כאלה?'

לאידך גיסא, זה גם עניין של רוממות. "והייתם קדושים כי קדוש אני" עומד מצד אחד על מה שכתוב בגמרא: "יכול כמוני? ת"ל כי קדוש אני" - קדושתו למעלה מקדושתכם". אבל בלי ספק "והייתם קדושים כי קדוש אני" אומר גם דבר אחר: לא רק ש"קדושתו למעלה מקדושתכם", שקדושתו היא המקור של קדושתכם, אלא יש נקודה נוספת: קדושתו היא זו שמעוררת את קדושתכם.

חסידים מספרים כי פעם אחת למד היהודי הקדוש עם תלמידיו, ונתקשה במאמר אחד בגמרא. בשתיקה התעמק בעיונו. בין התלמידים היה נער אחד שאביו מת זמן מה לאחר לידתו. כיוון שידע שהפסקות כאלה נמשכות אצל רבו שעה ארוכה, הלך במהירות הביתה כדי לשבור בינתיים את רעבונו הגדול. כשכבר היה בדרך לשוב אל בית המדרש, קראה לו אמו שיוריד קודם לכן חבילה כבדה של שחת מן העלייה אל האבוס. הנער לא חזר, כי חושש היה שמא יאחר. אבל באמצע הדרך נתיישב בלבו: הרי עיקר הלימוד הוא לשמור ולעשות. מיד רץ הביתה וקיים את מצוות אמו, ואחר-כך חזר לבית המדרש. אך דרך על המפתן, נתעורר היהודי הקדוש מעיונו, קם מלוא קומתו ואמר בשמחה אל הנער: ודאי כיבדת את אמך, כי אביי, שכידוע היה האחד בין כל חכמי התלמוד שלא ידע לא את אביו ואת אמו, והוא שנכנס מדי פעם בפעם בנשמותיהם של המקיימים מצוות כיבוד אב ואם, הופיע לפני עתה ופירש לי את המאמר שנתקשיתי בו בגמרא.

- א. רבותינו היו נוסעים בעצמם לקצירת חיטים למצות.
- ב. י"כ קטן אמרו ב' פעמים בשנה, ער"ח ניסן וער"ח אלול.
- ג. רבנו נהג לצאת בכל ר"ח ניסן לאסוף מעות חיטים.
- ד. קראו בכל יום פרשת הנשיא מתוך ס"ת.
- ה. בשבת הגדול לא אמרו עבדים היינו.
- ו. בשבת הגדול היו מפטירים תמיד "וערבה".
- ז. בין השמשות אור ל"ד היה רבנו שואב מים בכלי קטן ושופכו לכלי גדול ומונה במספר א' ב' ג' ד' עד אות ת' כדי להמשיך קדושת האותיות אל תוך המים.
- ח. לפני בדיקת חמץ היתה הרבנית שמה עשרה פתיית חמץ במקומות שונים עטופים בנייר.
- ט. בעת הבדיקה הייתה הרבנית נגשת למקום שהניחה את הפתיית והרבי היה בא לאותו מקום ובודקו.
- י. הרבי היה מוכר בעצמו את החמץ לגוי.
- יא. הרבי היה מחמיר שלא למכור חמץ גמור.
- יב. בערב הפסח היה הרבי בעצמו שורף את החמץ.
- יג. הרבי היה אופה את המצות בערב הפסח כשהוא תבוס בשטריימל ואומר הלל ללא ברכה, פעם אחת ולא יותר.
- יד. בער"פ נזהר היה שלא לטעום חמץ כלל.
- טו. בנו היה נוהג במשך שנים רבות שלא לאכול חמץ שלשה ימים לפני הפסח ואמר הטעם שפעם הרגיש בליל הסדר כי עדיין טעם חמץ במעיו.
- טז. ערב פסח שחל בשבת היה נכנס לעריכת השולחן לפני שעה שתיים עשרה, והיה אז מקדש על היין, ועורך שלחן ללא פת, ואכל חמין של פסח, ושרו זמירות של סעודת שחרית, אבל סעודה שלישית לא היה אוכל.
- יז. הרבי היה מקפיד שאנשים נשואים לא יתארחו אצלו בימים הראשונים של פסח, וכשנודע לו שבאו אורחים נשואים היה משלחם לבתיהם אם רק היה להם האפשרות לשוב בעוד מועד.

השפור השבועי

השפור השבועי כפ"ט מהק"מ כ"א יום

מושי בשעה 21:30

כביד משפחה צ"ח 404/21

טלפון – 029964160